

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Γ.
ΑΡΙΘ. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1870.

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἐκδστ. φύλ. » 5

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΦΙΛΟΥ.

Περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον καλεῖς φίλον σου, εἰπέ μοι, κλαίει μετὰ σοῦ ἐν καιρῷ θλίψεως; Σ' ἐπιπλήττει εὐκρινὴς κατὰ πρόσωπον, ἐνῷ ἄλλοι σὲ περιγελοῦν ἢ μέφονται ἐκ τῶν ὀπισθεν; Τολμᾷ νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ, ὁπότεν ἡ συκοφαντία κρυφίως διευθύνῃ κατὰ τῆς ὑπολήψεώς σου τὰ θανατηφόρα βέλη τῆς; Σὲ ἀναγνωρίζει μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, καὶ φέρεται πρὸς σὲ μὲ τὴν αὐτὴν φιλικὴν περιποίησιν, ἐμπροσθεν τῶν ἀνωτέρων σου κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν τύχην, ὡς καὶ ὁπότεν ἡ ὑπερηφάνια ἢ κενοδοξία δὲν ἐμποδίσῃ τὰ τῆς φιλίας δικαιώματα; Ἐὰν δυστυχίαι καὶ ζημίαι σὲ ἀναγκάσωσι ν' ἀποσυρθῇς εἰς βίον ταπεινότερον, ὅπου δὲν ἐμπορεῖς νὰ κάμνης τσαοσὴν ἐπιδείξιν, ἢ νὰ ὑποδέχῃσαι τοὺς φίλους σου μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθεριότητα ὡς ἀρχήτερα, εὐφραίνεται ἀκόμῃ εἰς τὴν συναναστροφὴν σου, καὶ ἀντὶ βοημῆδόν νὰ μετριάξῃ τὰς μετὰ σοῦ ἀφιλοκερδεῖς σχέσεις του, χαίρει ἀνομάζων σε φίλον, καὶ σὲ βοηθεῖ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ἰσχύτητα τὸ βάρος τῶν δυσπραγιῶν σου; Ὅπότεν ἡ ἀσθένεια σὲ διώξῃ ἀπὸ τὸν εὖθυμον καὶ πολυάσχολον κόσμον, σὲ ἀκολουθεῖ εἰς τὸ ζοφερόν καταγώγιον, σ' ἀκραζέται μετὰ προσοχῆς, καὶ χορηγεῖ τὸ βάλασμον τῆς παρηγορίας εἰς τὸ λειποθυμῶν πνεῦμά σου; Καὶ τέλος, ὁπότεν ὁ θάνατος διασχίσῃ πάντα γῆινον δεσμὸν, ἐπιχθύνει δάκρυον εἰς τὸν τάφον σου, καὶ διατηρεῖ τὴν μνήμην τῆς ἀμοιβαίας φιλίας σας ὡς ἀναφαίρετον θησαυρὸν; Ὁ μὴ πράττων ταῦτα πάντα ἐνδέχεται νὰ ᾔῃαι σύντροφος, κόλαξ, ἀπατεῶν σου, — ἀλλὰ, πιστεύσέ με, δὲν εἶναι φίλος σου.

Ο ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΠΕΡΣΗΣ.

Ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἀγίους τῶν Μωαμεθανῶν εἶναι καὶ Ἀβδοῦλ Καδὲρ, ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Σουφιδίων τῆς Περσίας. Ἰστορεῖται περὶ αὐτοῦ, ὅτι, νεώτατος ἀκόμῃ, ἔδειξε κλίσιν εἰς τὸν θρησκευτικὸν βίον, καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βαγδάτιον διὰ νὰ παιδευθῇ. Ἡ μήτηρ του συγκατένευσε· ἐκβαλοῦσα δὲ ὀγδοήκοντα φλωρία, τὸν εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴ καὶ εἶχεν ἀδελφόν, τὸ ἥμισυ

ἤθελεν εἶσθαι ἡ κληρονομία του. Ἐκαμε δ' αὐτὸν νὰ ὑποσχεθῇ σεμνοπρεπῶς, ὅταν τὸν ἔδωκε τὸ χρυσίον, ποτὲ νὰ μὴν εἴπῃ ψεῦδος, καὶ ἔπειτα τὸν ἀπεχαιρέτισε, λέγουσα, «Ὑπαγε, οἰέ μου· σὲ παραδίδω εἰς τὸν Θεόν· ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως δὲν ἐλπίζω νὰ σὲ ματαίδω.»

Ἀφοῦ ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμαδῶνα, ἡ συνοδία, μεθ' ἧς ὠδοιπόρει, ἐληστεύθη ἀπὸ ἐξήκοντα ἱππεῖς. Εἰς τῶν ληστῶν ἡρώτησεν αὐτὸν τί ἔχει. «Τεσσαράκοντα φλωρία,» εἶπεν ὁ Ἀβδοῦλ Καδὲρ, «εἶναι ῥαμμένα ὑποκάτω εἰς τὸ φόρεμά μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐγέλασε νομίζων ὅτι τὸν περιπαίξει. «Τί κρατεῖς;» τὸν εἶπεν ἄλλος. Ὁ νέος ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν. Ὅτε δ' ἐμοιράζοντο τὰ λάφυρα, προσεκληθῇ εἰς λοφιδιόν τι, ὅπου ἔστεκεν ὁ ἀρχηγός των. «Τί ἔχεις σὺ, μικρέ μου;» ἡρώτησεν αὐτός. «Πρὸ μιᾶς στιγμῆς τὸ εἶπα εἰς δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σου,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. «Ἐχω τεσσαράκοντα φλωρία συνερραμμένα εἰς τὰ ἐνδύματά μου.» Ὁ ἀρχηγὸς ἐπρόσταξε νὰ σχισθῶσι, καὶ εὗρῃκε τὸ χρυσίον.

«Καὶ τί σὲ ἔκαμεν,» εἶπεν αὐτός, εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένος, «νὰ φανερώσῃς τόσον ἐγρήγορα τὰ τόσον καλὰ κρυμμένα;» «Ἐπειδὴ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἀβδοῦλ Καδὲρ, «θέλω νὰ φυλάξω τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι οὐδέποτε θέλω κρύψει τὴν ἀλήθειαν.»

«Τέχνον,» εἶπεν ὁ κλέπτης, «ἔχεις σὺ, ὁ τόσον μικρὸς, τοιαύτην αἴσθησιν τοῦ πρὸς τὴν μητέρα καθήκοντός σου, καὶ εἶμαι ἐγὼ, ὁ τόσον μέγας, ἀναίσθητος τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν χρέους μου; Δός με τὴν χεῖρά σου, ἀθῶον τέχνον,» ἐξηκολούθησεν, «διὰ νὰ ὁμώσω μετάνοιαν ἐπ' αὐτῆς.» Τῷ ὄντι δ' ἔκαμεν οὕτω, καὶ οἱ ὑπαδαῖ του ὅλοι ἐξεπλάγη-